

Arrest

nr. 225 822 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, en X en X, beide ouders handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 april 2019 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 juli 2012 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26*quater*). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 91 085 van 7 november 2012 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

1.3. Op 16 augustus 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 4 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.3., onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 29 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.5., onontvankelijk wordt verklaard. Op diezelfde datum worden aan de verzoekende partijen bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad met nr. 153 427 van 28 september 2015 worden deze beslissingen vernietigd.

1.7. Op 11 maart 2014 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

1.8. Op 25 maart 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij de asielaanvragen, vermeld in punt 1.7., in overweging worden genomen.

1.9. Op 18 september 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Op 16 maart 2015 worden ten opzichte van de verzoekende partijen bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*). Bij arrest van de Raad met nr. 157 367 van 30 november 2015 worden deze beslissingen vernietigd.

1.11. Op 20 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris, na vernietiging, een nieuwe beslissing inzake de aanvraag, vermeld in punt 1.5., waarbij deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

1.12. Op 19 januari 2016 wordt de beslissing, vermeld in punt 1.11., ingetrokken.

1.13. Op 25 augustus 2016 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

1.14. Op 29 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.5., ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Op 29 augustus 2016 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 180 857 van 18 januari 2017 wordt het beroep in zoverre gericht tegen voormelde beslissingen verworpen.

1.15. Op 29 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris eveneens ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 180 857 van 18 januari 2017 wordt het beroep in zoverre gericht tegen voormelde beslissing vernietigd.

1.16. Op 15 januari 2018 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.17. Op 1 februari 2018 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.18. Op 13 februari 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.16., onontvankelijk wordt verklaard. Op 13 februari

2018 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep, aangetekend tegen deze beslissingen, wordt door de Raad op 19 maart 2019 met arrest nr. 218 324 verworpen.

1.19. Op 20 juni 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 april 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is eerste bestreden beslissing, met redenen als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.06.2018 werd ingediend door :

H., G. (R.R. …)

Geboren op 10.12.1977

H., A. (R.R. …)

Geboren op 02.03.1977

Wettelijke vertegenwoordigers van:

H., E. (R.R. …)

Geboren op 19.01.2003

Meerderjarige zoon:

H., N. (R.R. …)

Geboren te A. op 03.11.1998

Nationaliteit: Armenië

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 12.07.2012 met een beslissing ‘weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. De tweede asielpcedure van betrokkene werd afgesloten op 22.09.2014 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk twee maanden voor de eerste en zes maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM en artikel 24.2, ter bescherming van hun in België opgebouwde gezins- en privéleven en wijzen op het feit dat het artikel 8 EVRM een positieve verplichting met zich mee kan brengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen omwille van diens privé of familieleven in de Lidstaat. Zij halen aan dat het geheel van

sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip privé-leven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Armenië, met name de maternale grootouders, de paternale grootmoeder en minstens één oom langs vaderszijde. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkenen regelmatig contact hebben met deze familieleden. Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis blijkt dat mevrouw reeds jarenlang vrijwilligerswerk doet en binnen deze groep zeer geliefd is en zeer actief. Er worden zeer veel getuigenverklaringen voorgelegd die de sociale banden van het gezin in België onderstrepen. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Hun raadvrouw haalt aan dat artikel 8 en artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van een hogere rechtsorde zijn en dat de toepassing van artikel 9bis volledig conform deze hogere rechtsnormen moet zijn en dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet en dat steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval dient te worden onderzocht. De raadvrouw verwijst naar verschillende uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die in haar rechtspraak criteria heeft ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging gemaakt is, met name EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81; EHRM 28 november 1996, nrs. 21702/93; EHRM 19 februari 1996, nrs. 23218/94; EHRM 28 juni 2011, nrs. 55597/07, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99; EHRM 30 juli 2013, nr. 33196/10; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, EHRM 4 december 2012, nr. 319656/05; EHRM 4 december 2012, nr. 417017/09 en EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12. Echter, uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er een redelijke afweging gemaakt werd. We wijzen er nogmaals op dat betrokkenen nog verschillende naaste familieleden hebben in Armenië, waaronder de maternale grootouders, de paternale grootmoeder en een paternale oom waarmee zij regelmatig contact hebben. Verder hebben betrokkenen én hun kinderen lange tijd in Armenië verbleven, namelijk 34 jaar voor mevrouw en mijnheer, E. bracht zijn eerste negen levensjaren door in Armenië en zijn broer N. 13 jaar. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij geen familie, vrienden en kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst en dat zij niet terug opgenomen kunnen worden binnen hun ruimer familiaal kader waar zij vrijwel hun hele leven deel van uitmaakten. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen onredelijk is.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen, zoals vervat in artikel 24(2) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder verwijzen verzoekers in dit kader op de negatieve impact op de psyche van hun minderjarige zoon bij een terugkeer, impact die desastreus zou zijn. Verder wijzen ze erop dat artikel 24.2 van het Handvest en het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebrengen en dat er een redelijke belangenafweging dient plaats te vinden. Ze verwijzen nog naar de Algemene conclusie nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité.

Echter, we merken op dat betrokkenen zeven jaar geleden zelf de keuze maakten om hun beide kinderen uit hun bekende omgeving te halen om naar België te komen, dat de kinderen uit hun vertrouwde schoolomgeving werden gehaald en dat al hun sociale banden onderbroken werden om naar België te komen. Betrokkenen verduidelijken niet waarin deze situatie verschilt van de huidige

situatie waarin zij tijdelijk terug moeten keren naar Armenië. De sociale banden van de kinderen met Armenië zijn niet minder hecht dan deze met België, zo hebben zij in Armenië nog naaste familieleden terwijl ze in België geen familieleden hebben, van beide kinderen mag aangenomen worden dat zij voor hun komst naar België scholing genoten in Armenië, beide kinderen hebben ook langer in Armenië geleefd en gewoond dan in België. Betrokkenen maken het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Armenië het belang van hun kinderen schaadt en dat hun kinderen in Armenië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader.

Betrokkenen verwijzen naar een aantal concrete factoren waarmee het EHRM volgens het Hof van Justitie rekening dient te houden, namelijk de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van het kind in het bijzonder de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de taalkundige en culturele context in dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is en tenslotte het aanpassingsvermogen van de kinderen. Niettegenstaande het feit dat hun minderjarige en meerderjarige zoon banden met België opbouwden gedurende hun verblijf (met name het feit dat de oudste zoon hier een partnerrelatie zou hebben, dat er verklaringen van leerkrachten en begeleiders worden voorgelegd en dat E. in een voetbal – en bokscclub zit) merken we op dat zij ook met Armenië banden hebben. Beide kinderen zijn geboren in Armenië en brachten er een groot deel van hun kindertijd voor, E. negen jaar en N. dertien jaar. Dit veronderstelt dan ook dat beide kinderen reeds scholing genoten hebben in Armenië en dus onderwijs genoten hebben in de Armeense taal. Gezien de asielprocedure van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst.

Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name hechte familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Armenië, nadat zij eerst al in staat bleken te zijn zich aan te passen aan het leven in België. Wat betreft de verwijzing naar de algemene conclusie nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité waarnaar betrokkenen verwijzen om aan te halen dat het in het geval van E. duidelijk zou zijn dat zijn fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling hier op het grondgebied heeft plaatsgevonden met intensieve begeleiding van ouders, burens, leerkrachten, kennissen en vrienden. Ze verwijzen naar de bijgevoegde stukken die zouden aantonen dat hij hier een breed netwerk heeft opgebouwd. Echter, we merken op dat betrokkenen het niet aannemelijk maakt dat E. in Armenië zijn fysieke, geestelijke, spirituele, psychologisch en sociale ontwikkeling niet kan verderzetten en dat hij in Armenië niet bijgestaan kan worden door zijn ouders, door burens, leerkrachten, kennissen of vrienden en dat hij in Armenië niet zou kunnen voetballen of boksen of dat hij in Armenië geen lid zou kunnen worden van sportverenigingen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kind geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen verwijzen verder naar een Nederlandse studie van drs. Kalverboer en Zijlstra waaruit zou blijken dat na een verblijf van vijf jaar of langer in Nederland, kinderen psychische en psychologische schade zouden lijden in geval van een terugkeer naar het land van herkomst., dat er vrijwel altijd een sprake zou zijn van een ontwikkelingsbreuk, dat de kinderen een groot verlies zouden lijden omdat het perspectief in het land van herkomst doorgaans somber is, de kans op ontwikkeling in het land van herkomst zou dan ook zeer klein zijn door deze identiteitsbreuk die optreedt en in de afwezigheid van ontwikkelingsmogelijkheden. Echter, we merken op dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van mogelijke psychische en psychologische problemen en van een identiteitsbreuk met ontwikkelingsschade bij kinderen die terugkeren naar hun land van herkomst na meer dan vijf jaar verblijf, niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van betrokkenen effectief deze schade zullen oplopen. Dus hoewel de bronnen melding maken van opgelopen schade bij kinderen die terugkeren, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de kinderen van verzoekende partijen een reëel risico zouden lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal

kader kunnen opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De raadvrouw van betrokkene verwijst naar de conclusie van Advocaat-Generaal P. Cruz Villalon van 21 februari 2013 in zaak C-648/11 waarin wordt gesteld dat de Dublin II verordening conform het hoger belang van het kind uitgelegd dient te worden en dat dit procedurele gevolgen schept bij de beoordeling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Hun raadvrouw wijst er op dat dit dan ook a fortiori geldt voor een nationale wetsbepaling, en dat de Advocaat-Generaal stelt dat de medewerking van het kind vereist is en dat dit zijn aanwezigheid op het grondgebied vooronderstelt. De verplaatsing van een minderjarig kind naar de Belgische ambassade in zijn land van herkomst is volgens hun raadvrouw een onnodige verplaatsing waarvan niet kan worden ingezien hoe die in hun belang zou kunnen zijn. Dit arrest stelt verder dat een procedure niet langer mag duren dan strikt noodzakelijk en niet nodeloos gerecht mag worden.

We wijzen er op dat de asielprocedure van betrokkenen slechts twee maanden voor de eerste en zes maanden voor de tweede geduurd heeft, en dat het betrokkenen zelf zijn die hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied nodeloos gerecht hebben en dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten hun kinderen bewust opgroeien in deze precaire situatie.

Verder wijzen we op op het feit dat het aangehaalde arrest betrekking heeft op de asielprocedure van een minderjarige die meer dan zeven geduurd heeft. Dat is hier manifest niet geval, beide asielaanvragen van betrokkenen werden binnen een meer dan redelijke termijn behandeld. Het gaat hier dus niet om een gelijkaardig geval, integendeel. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet op dit arrest beroepen als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat mijnheer H. kampt met een ernstige mentale stoornis, dat zijn toestand al jaren niet stabiliseerbaar is, dat hij regelmatig dient opgenomen te worden, dat hij nood heeft aan een medicamenteuze behandeling en dat mantelzorg vereist is. Bij het uitblijven van de nodige behandeling riskeert verzoeker ernstige medische problemen. Echter, we merken op dat bij huidige aanvraag 9bis geen enkel attest voorgelegd wordt dat deze bewering staft. Er wordt geen enkel officieel bewijsstuk voorgelegd dat mijnheer een ernstige medische problematiek heeft waarvoor hij in behandeling is. Het gaat hier dus om loutere beweringen en een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat het gezin drie aanvragen 9ter indiende op basis van de medische problematiek van mijnheer. Al deze aanvragen werden onontvankelijk afgesloten, de laatste op 13.02.2018 en deze ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkenen betekend op 30.03.2018. De ingeroepen medische problematiek van mijnheer kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat (wat gestaafd wordt door een rapport van het beroepsvoorbereidend leerjaar van E. 2017/2018), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind grotendeels plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat er geen enkel attest voorgelegd wordt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Voor de meerderjarige zoon wordt er geen enkel officieel attest van scholing voorgelegd, enkel verklaringen van leerkrachten en begeleiders. Ook voor E. worden er geen officiële attesten voorgelegd, enkel één rapport van schooljaar 2017/18 en verklaringen van leerkrachten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar zouden betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat er geen sprake is van enige opzettelijke of manifeste fraude in hoofde van verzoekers, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2012 in België zouden verblijven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zouden hebben, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat de getuigenverklaringen zich positief zouden uitspreken over de kinderen, dat de sporttrainers lovend zouden zijn over hun zoon E., dat mevrouw initiatie- en conversatielessen Nederlands zou volgen, dat uit de bijgevoegde brieven enorme waardering voor het gezin zou blijken en voor de meerwaarde die ze zouden vormen, dat mevrouw dagelijks actief is als vrijwilliger bij Poverello, dat uit de verklaringen zou blijken dat zij onmisbaar zou zijn voor Poverello omdat ze dag en nacht klaar staat, dat er talloze verklaringen worden voorgelegd omtrent haar vrijwilligerswerk, haar humanitaire werk en de christelijke overtuigingen die ze in de praktijk brengt, dat zij een waardevolle aanvulling voor de gemeenschap zouden zijn, dat ze nog meer te bieden zouden hebben, dat ze erg gewaardeerd zouden worden door hun omgeving, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen, een aanwezigheidsattest bij welzijnsschakels voor mevrouw en een deelcertificaat van de de module breakthrough A/B verkort,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"*

1.20. Op 29 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing en luidt, in hoofde van eerste verzoeker, als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: H., N.
geboortedatum: 03.11.1998
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

1.21. Op 29 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van tweede verzoeker. Dit is de derde bestreden beslissing en luidt als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: H., G.
geboortedatum: 10.12.1977
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

1.22. Op 29 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van derde verzoekster en het minderjarig kind. Dit is de vierde bestreden beslissing en luidt als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: H., A.
geboortedatum: 02.03.1977
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

H. E., geboren op 19.01.2003, Armenië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

1.23. Omdat de bevelen een gelijke reden kennen, worden deze in de verdere bespreking van het beroep 'de tweede bestreden beslissing' genoemd.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie op:

“2.1 Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Verweerder laat gelden dat het door verzoekende partij ingediende beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 29.04.2019.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr.130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid – want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen – nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, 1080).

De verweerder is van oordeel dat het middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het enig middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het annulatieberoep van de verzoekende partij niet ontvankelijk is in zoverre gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

“Bijkomende stelt de Raad vast dat verzoekers geen middelen aanvoeren tegen de inreisverboden waarmee de tweede en de derde bestreden beslissingen gepaard gaan. Het ontbreken van een middel in het inleiden verzoekschrift tegen de inreisverboden heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg ,voor zover het tegen deze maatregelen is gericht (cf. RvS 28 september 2009 nr. 196.412)” (R.v.V. nr. 138.416 dd. 12.02.2015).”

2.2. Uit het enig middel blijkt dat de verzoekende partijen onder meer de schending aanvoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De uiteenzetting geeft aan waarom verzoekers zich verzetten tegen de “verwijdering” die volgens hen niet tijdelijk is, maar definitief. Zo voeren verzoekers onder meer aan:

*“(…)Artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr 210 029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150.157, 29 juli 2015). (…)
De verwijdering is niet eventueel, of tijdelijk, maar definitief.*

*(…)Aanvullend dient hierbij geargumenteed te worden dat de vraag om gemachtigd te worden tot verblijf niet los kan gezien worden van de verwijderingsprocedure waar verzoekende partij inzit. Bij een verwijderingsprocedure en een aangevoerde verdedigbare grief omtrent de nakende inmenging in het privéleven kan artikel 13 van het EVRM een schorsende procedure vereisen, om het privéleven tegen de inmenging te beschermen in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie.(…)
Immers, indien verzoekende partij terugkeert, dan kan zij zich niet beroepen op haar recht op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, gelet op het feit dat zij zich dan buiten de rechtsmacht van de Belgische Staat bevinden. In M.N. ea t. België (no. 3599/18) voor de Grote Kamer van het EHRM voert de Belgische Staat aan dat zij zelfs niet door artikel 3 EVRM gebonden is bij visumaanvragen, laat staan door artikel 8 EVRM.
(…)”*

2.3. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting bevatten van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

2.4. De Raad besluit dat verzoekers wel degelijk een middel aanvoeren dat gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel dat betrekking heeft op de vraag tot nietigverklaring luidt:

“III. Middelen in rechte

EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

Schending van artikel 8 juncto artikel 13 van het EVRM, schending van artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie ('het Handvest), schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij wijst er op dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure. Verwerende partij wijst op de beperkte duur van die procedure en het feit dat hier geen verblijfsrecht uit voortkomt.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij wel verwijst naar de asielaanvraag van verzoekers, die effectief niet bijzonder lang geduurd heeft, en niet naar de aanvraag medische regularisatie, een procedure die wel bijzonder lang geduurd heeft en waarin verwerende partij ook een eigen verantwoordelijkheid draagt.

Al in 2012 hebben verzoekers duidelijk gemaakt hoe ernstige de psychische problemen van de vader van het gezin zijn, reden ook waarom zij intensief opgevolgd worden en zij geen mogelijkheid zagen terug te keren naar Armenië. Het tweede verzoek tot medische regularisatie was ontvankelijk, al werd het uiteindelijk ongegrond bevonden.

Het is onzorgvuldig, en het maakt een vage en onduidelijke motivering uit, om te verwijzen naar de asielpcedure, doch zonder in te gaan op de beschermingsprocedure onder artikel 9ter. Verzoekers weten niet wat aan te vangen met een dergelijke motivering waar geen touw aan vast te knopen valt.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Verder is verwerende partij van oordeel dat verzoekers de aanvraag vanuit het herkomstland moeten indienen, omdat dit enkel een 'eventuele tijdelijke scheiding' met zich meebrengt, wat geen ernstig nadeel impliceert.

Het is voor verzoekers echter onduidelijk wat bedoeld wordt met een 'eventuele tijdelijke scheiding'. Wordt er bedoeld dat de scheiding eventueel is, of dat het tijdelijk karakter ervan eventueel is? En van wat worden verzoekers gescheiden?

Het feit dat er hier op volgend wordt verwezen naar twee arresten van het EHRM die om gezinshereniging draaien, lijkt erop te wijzen dat verwerende partij doelt op de scheiding van elkander, in kader van hun recht op een gezinsleven.

Verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar het arrest Gul t. Zwitserland van het EHRM, gezien dit een situatie betreft waarbij een Turkse man in Zwitserland een erg voorwaardelijk verblijfsrecht in Zwitserland genoot, terwijl zijn zoon in Turkije was geboren en getogen en daar ook verbleef. Het Hof oordeelde in dat specifieke geval dat er geen positieve verplichting was voor de Zwitserse staat de zoon te machtigen tot verblijf in Zwitserland gelet op het feit dat er geen hindernissen waren voor diens vader om terug te keren naar Turkije en daar te leven. Een fundamenteel verschillende situatie dus. De andere verwijzing, naar M.E. t. Zweden, lijkt ook niet dienstig gelet op het feit dat de zaak eerst naar de Grote Kamer verwezen werd, en dan geschrapt werd. Verder is het een zaak die om de tijdelijke scheiding van een volwassen koppel gaat, en waar er een recht op gezinshereniging is, en garanties dat het dossier prioritair behandeld kan worden. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State is in hetzelfde bedje ziek, gezien het miskent dat het hier niet gaat om de tijdelijke scheiding van familieleden van elkaar, zodat een van de familieleden zich in een beperkte tijdspanne de moeite zou getroosten zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving, maar op de beëindiging van het hier opgebouwde privéleven, en de desastreuze impact van de verwijdering an sich op de kinderen en het verlies van hun schooljaar, en psychologische ontwrichting, zonder dat er enig recht is op een verblijfsmachtiging na terugkeer.

Verzoekende partij maakt echter één enkel gezin uit, waarvan alle leden in onwettig verblijf zijn en gevraagd worden zich naar Armenië te begeven. Zij hebben gevraagd aan de verwerende partij in hun aanvraag om rekening te houden met het hier opgebouwde privéleven, niet met hun gezinsleven (behalve voor N. die hier een vriendin heeft met wie hij wilt huwen).

De motivering omtrent de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, is volstrekt naast de kwestie en onduidelijk.

Gelet op het feit dat zowel artikel 8 van het EVRM als artikel 24.2 van het Handvest van een hogere rechtsorde zijn, dient de toepassing van artikel 9bis Vw. en de daarin vervatte ontvankelijkheidsvereiste volledig conform deze hogere rechtsnormen zijn, of dienen ze in voorkomend geval (deels) buiten toepassing gelaten te worden.

Artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr 210 029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150.157, 29 juli 2015).

Artikel 8 van het EVRM en artikel 24.2 van het Handvest dienen niet binnenin de vereiste van de buitengewone omstandigheden toegepast te worden, maar net andersom. De vereiste van buitengewone omstandigheden dienen volledig binnen het kader van artikel 8 van het EVRM en artikel 24.2 van het Handvest toegepast te worden. Wat eerst komt, of wat primeert, is namelijk de hogere rechtsnorm, en elke nationale wetsbepaling die daarbuiten valt, zelfs al is het deels, verliest zin en gelding voor het deel niet conform de hogere rechtsnorm is.

Artikel 8 van het EVRM kan een positieve verplichting met zich meebrengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat (zie RvV, nr.195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad,

pt. 52-53.) De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In beide situaties dienen staten binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36). Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België; EHRM 4 december 2012, nr. 31956/05, Hamidovic v. Italië; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland).

Verwerende partij past deze criteria niet toe, ook niet impliciet.

Wat eerst komt, en wat verwerende partij eerst moet doen, voor ze de enge nationale bepalingen en ontvankelijkheidsvoorwaarden bovenhaalt, is de rigoureuze beoordeling van de hoegrootheid van het privéleven van verzoekers op het grondgebied en de vraag of er in casu een positieve verplichting bestaat om te machtigen tot verblijf en wat de omvang van die verplichting is in het concrete geval. Indien er een positieve verplichting om te machtigen tot verblijf bestaat is er immers geen discretionaire beslissingsbevoegdheid meer over en dient er ongeacht de nationale bepalingen en bijhorend formalisme gemachtigd te worden tot verblijf.

Dat wilt zeggen dat eerst de omvang van het opgebouwde privéleven, inclusief alle voorgelegde elementen met betrekking tot integratie, verankering in de gemeenschap, opgebouwde sociale relaties, vooruitzichten op werk, toekomstperspectieven die ondanks de weinig bemoedigende vooruitzichten toch ontloken zijn, etc. in kaart moet worden gebracht, nauwkeurig moet worden onderzocht en afgewogen worden tegenover het maatschappelijke belang.

De redenering van verwerende partij, dat "de elementen van lang verblijf en integratie" niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden omdat ze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren staat op gespannen voet met artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM, het hoger belang van het kind en het zorgvuldigheidsbeginsel, laten een dergelijke opdeling immers niet toe en vereisen een holistische inschatting die met alle relevante individuele elementen rekening houdt in functie van het privéleven en de mogelijkheid tot ontwikkeling van de betrokken kinderen.

Het maakt een ontoelaatbare weigering uit het volledige privéleven op het grondgebied zoals aangevoerd mee in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets. Deze "elementen van lang verblijf en integratie" maken immers eenduidig de kern van het eigenlijke privéleven onder artikel 8 van het EVRM uit, dat in rechtspraak van het EHRM vaak begrepen wordt als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, Pretty v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, §123). De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §53). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, §59).

De stelling, door verwerende partij dat artikel 9 Vw. het mogelijk maakt om een aanvraag machtiging tot verblijf vanuit het herkomstland in te dienen, dat in casu een onontvankelijkheidsbeslissing wegens het niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, geen weigering van machtiging tot verblijf

inhoudt maar louter een vraag zich te conformeren aan procedurele vereiste de aanvraag van buiten het grondgebied in te dienen, kan niet aanvaard worden in dit licht.

Indien men een recht op verblijf heeft, en dus een zekerheid dat men gemachtigd zal worden, kan aanvaard worden dat in sommige gevallen aan de vereiste moet voldaan worden om de aanvraag op een specifieke plaats in te dienen gezien het dan louter een formaliteit betreft. Indien men geen recht heeft op verblijf, en het gaat om de Belgische staat zo ver te krijgen dat zij erkent dat er ondanks het niet voldoen aan de formele vereisten er een positieve verplichting voor haar bestaat om te machtigen tot verblijf, is de toepassing van formalistische ontvankelijkheidsverplichtingen die met zich meebrengen dat er een einde wordt gemaakt aan het opgebouwde privéleven, en die geen enkele verplichting inhouden zelfs maar te beslissen binnen een redelijke termijn, of binnen eender welke termijn, een volstrekt andere zaak, met een andere impact op de betrokkenen.

Men kan argumenteren dat men een aanvraag machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart indien men deze in weerwil van de nationale bepalingen vanop het grondgebied indient en men nog maar net op het grondgebied verblijft. In dergelijk geval is het immers niet veel gevraagd van de betrokkenen om de nationale bepalingen te volgen, en is het niet onevenredig om hen binnen een erg korte termijn te vragen zich terug naar het herkomstland te begeven om de aanvraag daar in te dienen.

Voorliggend geval verschilt hier echter volledig van, gezien het hier opgebouwde privéleven doorheen de voorbije zeven jaar, het feit dat de jongste zoon hier is opgegroeid en de oudste zoon hier zijn relatie en toekomst heeft, en de gelet op de psychische problemen en hoge zorgnood van G., onherstelbare nadelen met zich zou meebrengen.

De verwijdering is niet eventueel, of tijdelijk, maar definitief.

Aanvullend dient hierbij geargumenteed te worden dat de vraag om gemachtigd te worden tot verblijf niet los kan gezien worden van de verwijderingsprocedure waar verzoekende partij inzit. Bij een verwijderingsprocedure en een aangevoerde verdedigbare grief omtrent de nakende inmenging in het privéleven kan artikel 13 van het EVRM een schorsende procedure vereisen, om het privéleven tegen de inmenging te beschermen in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie.

De Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in paragraaf 83 van het De Souza Ribeiro t. Frankrijk arrest geoordeeld dat wanneer een uitwijzing wordt aangevochten op grond van een nakende inmenging in het privé- en familieleven, het rechtsmiddel niet noodzakelijk automatisch schorsend moet zijn om effectief te zijn. Niettemin, oordeelt het Hof, vereist het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals voorzien in artikel 13 EVRM juncto artikel 8 EVRM, in immigratiezaken waarbij er een verdedigbare grief wordt aangevoerd dat uitwijzing dreigt een inmenging te vormen in de vreemdeling zijn recht op respect voor zijn privé- en familieleven, dat Staten aan de betrokkene de effectieve mogelijkheid moeten bieden om de uitwijzing aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid (vrije vertaling met eigen onderlijning van paragraaf 83, van het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, De Souza Ribeiro t. Frankrijk, (no. 22689/07) van 13 december 2012).

Nooit eerder, in de zeven voorbije jaren, werd het recht op een privéleven onder artikel 8 EVRM van de kinderen onderzocht. In hun vraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beroept verzoekende partij zich op het privéleven van de kinderen en hun hoger belang. Ze duiden dat zij niet verantwoordelijk zijn voor de keuzes die hun ouders hebben gemaakt, dat het leven dat ze hier in de voorbije zeven jaar hebben opgebouwd hun volledige identiteit uitmaakt en hen moeilijk kan tegengeworpen worden, ze wijzen op hun integratie en ze wijzen op hun hobby's en op de duurzame sociale banden die ze gesmeed hebben met vriendjes en vriendinnetjes, ze wijzen op hun onverhoopte toekomstperspectieven en hun eigen investeringen en die van de maatschappij rondom hen die in hen gelooft en al zo veel voor hen betekend heeft, en ze wijzen op wetenschappelijke studies die een bijzonder grimmig beeld schetsen van de psychische kwetsuren en onherstelbare schade die ze zullen lijden bij een terugkeer naar een land dat ze niet kennen, door een land dat hen niet wilt.

Het beroep bij Uw Raad tegen een onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ voor een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. heeft geen automatisch schorsend effect. Hoewel verzoekende partij niet over een automatisch schorsend beroep beschikt bevindt zij zich in een situatie waarbij er een verdedigbare grief wordt aangevoerd dat de verblijfsweigering met de verplichting terug

te keren een inmenging dreigt te vormen in haar kinderen hun recht op respect voor hun privéleven en dient de Belgische Staat aan de betrokken kinderen de effectieve mogelijkheid te bieden om de inmenging aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

In de concurring opinion van rechter Pinto de Albuquerque, bijgetreden door rechter Vucinic bij het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *De Souza Ribeiro t. Frankrijk*, (no. 22689/07) van 13 December 2012, wordt een sluitend overzicht gegeven van de internationale regelgeving omtrent de nood aan een schorsend beroep bij een verwijdering van een migrant in onwettig verblijf wiens recht op een gezins- en privéleven dreigt geschonden te worden. De rechter bij het Europees Hof wijst op het Internationaal Verdrag ter bescherming van alle arbeidsmigranten en hun familieleden, aangenomen te New York op 18 december 1990, UNTS, nr. 39481. Artikel 22, par. 4 van dit Verdrag voorziet in het recht voor eenieder om de redenen uiteen te zetten dat deze niet mag uitgewezen worden en zijn zaak kan beoordeeld krijgen door een bevoegde rechtbank en dat gedurende de uitoefening van dit recht elkeen het recht heeft de schorsing van de uitwijzing te verzoeken. De rechter wijst er op dat ook het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten de arbitraire of onwettige inmenging in een migrant zijn familieleven verbiedt en het recht op een effectief rechtsmiddel voorziet, met inbegrip van een schorsend beroep tegen de uitwijzing van migranten zonder papieren. Hij wijst er ook op het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties ten opzichte van Frankrijk reeds geoordeeld heeft dat elkeen die gedepoteerd dreigt te worden recht heeft op een schorsend beroep, en dat Staten maximale zorg aan de dag moet leggen en duidelijke en transparante procedures moeten hanteren die juridische herziening mogelijk moeten maken vooraleer personen gedepoteerd worden (UN Doe. CCPR/C/FRA/CO/4, 31 juli 2008, par. 20). Rechter Pinto de Albuquerque haalt nog andere beslissingen aan van het Mensenrechtencomité van de VN die aangeven dat een schorsing van deportatie in afwachting van beroep vereist is volgens het IVBPR. Hij wijst daarbij op de Concluding Observations van het VN Comité t.o.v. de Belgische Staat, van 12 augustus 2004, waar het Comité bevestigt: "[t]he State Party should extend the deadline for lodging complaints and give complaints a suspensive effect on expulsion measures. ... It should give suspensive effect not only to emergency remedies but also to appeals accompanied by an ordinary request for suspension filed by any migrant against an expulsion order concerning him or her" (CCPR, Concluding Observations on Belgium, UN Doe. CCPR/CO/81/BEL, 8 December 2004, §§ 21 en 23). Vrije vertaling: De Lidstaat zou de deadline om bezwaar aan te tekenen moeten verlengen, en zou bezwaren een schorsende werking moeten geven als het om uitwijzingen gaat. ... De Lidstaat zou een schorsend effect moeten toekennen, niet enkel aan dringende-maatregelen, maar ook aan beroepen die van een gewoon schorsingsverzoek zijn vergezeld, ingediend door een migrant tegen een uitwijzingsbevel dat betrekking op hem heeft.

Rechter Pinto de Albuquerque en rechter Vucinic wijzen ook op de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa die altijd de schorsende werking van beroepen tegen uitwijzing van alle migranten heeft benadrukt en in Resolutie 1509 (2006) over de mensenrechten van migranten in onwettig verblijf heeft benadrukt dat: "'international human rights instruments are applicable to all persons regardless of their nationality or status. Irregular migrants, as they are often in a vulnerable situation, have a particular need for the protection of their human rights, including basic civil, political, economic and social rights. ... an irregular migrant being removed from a country should be entitled to an effective remedy before a competent, independent and impartial authority. The remedy should have a suspensive effect when the returnee has an arguable claim that, if returned, he or she would be subjected to treatment contrary to his or her human rights ... the right to respect for private and family life should be observed. Removal should not take place when the irregular person concerned has particularly strong family or social ties with the country seeking to remove him or her and when the removal is likely to lead to the conclusion that expulsion would violate the right to private and/or family life of the person concerned" (Parliamentary Assembly, Doe. 10924, 4 May 2006, "Human rights of irregular migrants", Report of the Committee on Migration, Refugees and Population). Vrije vertaling: "internationale mensenrechten zij op eenieder van toepassing, ongeacht hun migratiestatus. Migranten in onwettig verblijf zijn net vaak extra kwetsbaar, en hebben een verhevigde nood om hun mensenrechten beschermd te zien, waaronder hun basis burgerlijke, politieke, economische en sociale rechten. Een migrant in onwettig verblijf zou een effectief rechtsmiddel voor een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige instantie moeten genieten, en dit rechtsmiddel moet een schorsende werking krijgen indien de migrant een verdedigbare grief heeft dat hij bij een terugkeer in zijn mensenrechten geschonden zou worden. Het recht op een privéleven en familieleven moet daarbij gerespecteerd worden. Verwijdering zou niet mogen plaatsvinden als de betrokken persoon in onwettig verblijf bijzonder sterke familiale of sociale banden heeft met het land dat

hem wenst te verwijderen, of indien de verwijdering het risico met zich meebrengt dat het recht op privé- of familielevens van de persoon in kwestie zal geraakt worden".

Beide rechters ondersteunen hun standpunt nog verder door te wijzen op de standpunten omtrent het recht op een schorsend beroep zoals ingenomen door de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI), de jurisprudentie van het Inter-Amerikaans Mensenrechten Hof en de Afrikaanse evenknie, hetgeen duidt op wat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een duidelijke internationale consensus noemt.

Waar verzoekende partij al recht zou hebben op een schorsend rechtsmiddel omdat de verblijfsweigering en terugkeermaatregel een inmenging zou vormen in de vreemdeling zijn recht op respect voor zijn privé- en familielevens, dat Staten aan de betrokkene de effectieve mogelijkheid moeten bieden om de uitwijzing aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid, kan het recht op een effectief rechtsmiddel in deze niet anders gelezen worden dan dat het ook de garantie met zich meebrengt dat verzoekende partij, zonder dat het net vermelde onderzoek in de zin van artikel 8 EVRM verricht en getoetst wordt, gevraagd wordt zich in de plaats hiervan in hun herkomstland aan te bieden en de vraag te richten aan de Belgische staat of ze toch niet tot het Rijk kunnen worden toegelaten, in de wetenschap dat er geen enkele termijn geldt waarbinnen de Staat zou moeten beslissen en er geen schorsend rechtsmiddel tegen openstaat en gelet op het feit dat ze zich in voortkomend geval niet op artikel 8 van het EVRM zullen kunnen beroepen gezien dit geen extra-territoriale werking heeft.

Immers, indien verzoekende partij terugkeert, dan kan zij zich niet beroepen op haar recht op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, gelet op het feit dat zij zich dan buiten de rechtsmacht van de Belgische Staat bevinden. In *M.N. ea t. België* (no. 3599/18) voor de Grote Kamer van het EHRM voert de Belgische Staat aan dat zij zelfs niet door artikel 3 EVRM gebonden is bij visumaanvragen, laat staan door artikel 8 EVRM.

Indien de schade die wordt veroorzaakt aan het privéleven in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie onevenredig ernstig zou zijn, dient het rechtsmiddel om effectief te zijn schorsend te zijn. Dit wilt a fortiori zeggen dat een terugkeer naar het herkomstland om vandaar uit in de eventualiteit te verkeren dat de Lidstaat je vraag tot beoordeling van je privéleven, en het al dan niet bestaan van een positieve verplichting te machtigen tot verblijf, zonder dat er enige termijn vereiste is, zonder dat er een extra-territoriale toepassing aanvaard wordt van datzelfde artikel 8 van het EVRM het recht op een effectief rechtsmiddel samengelezen met artikel 8 van het EVRM zou kunnen schenden. Het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM vereist immers dat de artikel 8 EVRM toets reëel is, en geen louter formalisme betreft (EHRM, *Raza v. Bulgarije*, no. 31465/08, 11 februari 2010).

In dezelfde lijn dient geargumenteed te worden dat hoewel er geen extra-territoriale werking kan ontzegd worden aan het Handvest, dit Handvest niet van toepassing zou zijn bij een vraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 Vw. indien die vraag niet gesteld wordt als uitzondering op een verwijderingsbeslissing zoals bepaald in artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. Indien er geen Unierecht van toepassing is, is ook het Handvest niet van toepassing, en dus artikel 24.2 van het Handvest niet.

De enige manier om een toepassing van artikel 8 EVRM en artikel 24.2 van het Handvest te waarborgen, en het recht op een privéleven te beschermen met inbegrip van het hoger belang van het kind, is toe te laten dat de verblijfsaanvraag vanop het grondgebied wordt ingediend.

De motivering over het al dan niet tijdelijke karakter van de verwijdering is naast de kwestie en gebaseerd op een verkeerde lezing van artikel 1 juncto 8 EVRM. Het faalt naar recht, en er wordt verzoekende partij eigenlijk gevraagd afstand te doen van haar recht op een privéleven.

Waar verwerende partij erop wijst dat verzoekers zelf de keuze hebben gemaakt zeven jaar geleden om hun kinderen weg te halen uit hun vertrouwde omgeving en men niet inziet waarom wat hen nu gevraagd wordt hiervan verschilt wijst verzoekende partij erop dat een dergelijke redenering onredelijk en niet ernstig is.

Verzoeker hebben het hoger belang van hun kinderen niet geforfaiteerd door er jaren geleden mogelijks zelf in strijd mee gehandeld te hebben. Dat is niet hoe grondrechten en kinderrechten werken.

Verzoekers hadden overigens goede redenen om te vertrekken, en verwerende partij is hier ook van op de hoogte. G. is ernstig ziek, kampt met schrijnende psychische problemen en werd erg slecht behandeld in Armenië. Dat wordt niet betwist.

Verwerende partij meent af te kunnen leiden uit de negatief beantwoorde asielaanvraag dat verzoekers geen problemen kennen in Armenië. G. is echter ernstig ziek en heeft bijzonder intensieve hulp en psychomedische verzorging nodig. Hij kan niet werken in Armenië en het gezin heeft geen inkomsten. De kinderen moeten mee helpen zorgen voor hun vader, die af en toe ook voor hen een gevaar betekent. De moeder draagt alles maar is vaak ten einde raad.

Het is een bijzonder onstabiele omgeving met enorm veel uitdagingen. E. en N. hebben hier school gelopen, de taal geleerd, een leven opgebouwd, hun identiteit ontplooid, sociale banden aangegaan, et cetera. E. is maar tot het tweede leerjaar naar school gegaan in Armenië. Hij kan de taal niet schrijven. Uw Raad heeft al beslist dat wanneer de kinderen in hun herkomstland geen onderwijs kunnen genieten omdat zij de geschreven taal niet machtig zijn, het bestuur zich niet kan beperken tot een loutere motivering zonder na te gaan of het niet kennen van de geschreven taal van aard is dat het een terugkeer naar het land van oorsprong onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt (RvV, 16 juni 2015, nr. 147.814; en RvS, 6 augustus 2015, nr. 11461). Ook nog zou het volgens Uw Raad ook kennelijk onredelijk zijn om bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden voorbij te gaan het feit dat het jongste kind van de vreemdeling die een verblijfsmachtiging aanvraag enkel onderwijs gevolgd heeft in de Nederlandse taal en om aan te nemen dat dat kind voor de duur van de behandeling van de in het buitenland ingediende aanvraag verder onderwijs in dat land zal kunnen volgen (RvV 20 juni 2016, nr. 170 111).

Dit heeft een enorme impact op het hoger belang van E. bij een terugkeer naar Armenië en verwerende partij blijft in gebreke om dit te onderzoeken.

Waar verwerende partij stelt dat verzoekers hun aanwezigheid op het grondgebied nodeloos gerek hebben kan zij niet gevolgd worden. De procedure medische regularisatie was ontvankelijk en heeft bijzonder lang geduurd buiten het toedoen van verzoekende partij. Hun zorgen waren en zijn ernstig. Verwerende partij hoeft daar niet smalend over te doen.

Maar ook situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. Bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag het bestuur dan ook niet voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties om, zoals de integratie van een vreemdeling, omdat het gevolg zijn van het eigen optreden van de vreemdeling (RvV 20 juni 2016, nr. 170 111 aangehaald in D. Debruyn, C. Degeyter, C. Dubois, P. Musongela en A. Piret, 'Machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: capita selecta, in '10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming', 2017, Die Keure pg. 478). Net gelet op het hoger belang van de kinderen en het feit dat zij geen inspraak hebben gehad in de keuzes van hun ouders dient deze redenering nog meer gewicht te krijgen. De minderjarige kinderen, om wiens privéleven het hier in hoofddeorde gaat, dragen niet de verantwoordelijkheid voor de beslissingen van hun ouders. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat waar de betrokkenen minderjarig zijn de verantwoordelijkheid voor de regularisering van het verblijf en het zetten van de nodige stappen bij de ouders ligt maar niet aan de minderjarige kan aangewreven worden (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017).

Wat betreft verwerende partij haar bewering dat arrest C-648/11 betrekking heeft op een asielprocedure van een minderjarige die meer dan 7 jaar geduurd heeft en dat dit geen uitstaans heeft met verzoekers geval dient er opgemerkt te worden dat verwerende partij zich van zaak vergist. In zaak C-648/11 gaat het om minderjarigen die in 2008 in een lidstaat zijn aangekomen en waarvan pas in 2010 de asielaanvraag onderzocht werd, maar dat is het punt niet.

Het punt is dat men geoordeeld heeft dat het niet in het hoger belang van het kind was de Dublin II Verordening toe te passen zodat een minderjarige, ongeacht de behandelingsduur, zich niet zou hoeven te verplaatsen met de vertraging van de procedure die dat met zich meebrengt.

In de Conclusie van Advocaat-Generaal P. Cruz Villalon van 21 februari 2013 in zaak C-648/11, wordt er op gewezen dat de Dublin II Verordening conform het hoger belang van het kind, zoals vervat in het Handvest, dient uitgelegd te worden, en dat dit ook procedurele gevolgen schept bij de beoordeling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Er wordt in het kader van

het hoger belang van het kind geopteerd voor een benadering die misschien niet conform de letter van de betreffende bepaling is maar wel conform artikel 24.2 van het Handvest.

"66. Tegen deze achtergrond zou mijns inziens een poging moeten worden ondernomen om tot een integratieve uitlegging van artikel 6 te komen, waarin met name de beginselen van het Handvest worden geïntegreerd in het stelsel als zodanig van verordening nr. 343/2003, teneinde aldus de verwijzing naar het belang van het kind in artikel 24, lid 2, van het Handvest te weerspiegelen."

Het hoeft geen betoog dat indien een bepaling in een verordening al een dergelijke interpretatie behoeft, dit a fortiori ook voor een nationale wetsbepaling geldt (zie ook de bevestiging door het Hof van de visie van de advocaat-generaal in C-648/11, 6 juni 2013, pt.55)

De advocaat-generaal stelt ook dat om te beslissen wat in het hoger belang van het kind de medewerking van het kwetsbare kind vereist is en dit aanwezigheid op het grondgebied vooronderstelt:

"74. Hierbij wil ik echter nog een ander punt aanstippen. Om vast te stellen wat in elk individueel geval het belang van het kind is en te beoordelen met welke beslissing dat belang het meest gediend is, is de medewerking van het kind vereist.(13) In dat verband is de plaats waar de minderjarige zich bevindt op het tijdstip waarop wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek, een factor die bijzondere aandacht verdient, aangezien voor de passende bescherming van de belangen van het kind in beginsel elke hem betreffende beslissing moet worden genomen door de autoriteit die de omstandigheden waarin het zich bevindt rechtstreeks kan onderzoeken."

Verder wordt aangehaald dat minderjarigen recht hebben op een gunstigere behandeling en dus niet mogen onderworpen worden aan verplaatsingen die niet absoluut noodzakelijk zijn. De parallel met de vraag zich voor de aanvraag tot verblijfsmachtiging te begeven naar de Belgische ambassade in Moskou terwijl de kinderen zich hier op het grondgebied bevinden en dit sinds zeven jaar, is duidelijk. Het zou een onnodige verplaatsing zijn voor hen, waarvan niet kan ingezien worden hoe die in hun belang zou kunnen zijn.

"75. Natuurlijk zou de minderjarige asielerzoekster altijd kunnen worden teruggezonden naar de lidstaat waar hij zijn eerste verzoek heeft ingediend. Mijns inziens dienen deze asielzoekers echter, noch om redenen van tijd noch vanwege het feit dat minderjarigen recht hebben op een gunstigere behandeling, te worden onderworpen aan verplaatsingen die niet absoluut noodzakelijk zijn. Ik herinner er in dit verband aan dat punt 4 van de considerans van verordening nr. 343/2003 benadrukt dat met de methode voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat „met name snel [moet] kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielerzoekers snel te behandelen, niet te ondermijnen".

In het eigenlijk arrest oordeelt het Hof van Justitie dat in toepassing van artikel 24.2 van het Handvest de procedure niet langer mag duren dan strikt noodzakelijk en niet nodeloos gerecht mag worden (HvJ, C-648/11, 6 juni 2013, ptn.55 en 61). Analooq dient er geoordeeld te worden dat het hoger belang van het kind tot een interpretatie noopt waarbij aan de minderjarige verzoekers niet gevraagd wordt na zeven jaar op het grondgebied verbleven te hebben en hier een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend te hebben, dat deze zich naar het herkomstland begeeft voor die aanvraag, om daar ondanks geen enkele garantie te hebben over de behandelingsduur van de aanvraag, zonder enig schorsend rechtsmiddel, en zonder dat men zich op dat punt eigenlijk nog op het hoger belang van het kind kan beroepen.

De impact op het hier opgebouwde privéleven en de nodeloos lange duur van de procedure door de vereiste zich naar Moskou te begeven en de aanvraag van daaruit in te dienen, zijn niet de enige nadelen die de minderjarige verzoekers zouden ervaren die moeilijk te verzoenen lijkt met hun hoger belang. Zoals verzoekende partij heeft aangegeven in haar aanvraag wijst wetenschappelijke literatuur uit dat de impact op hun psyché bij terugkeer desastreus is. De studie van de Rijksuniversiteit van Groningen, het product van "jarenlang wetenschappelijk onderzoek aan de Rijksuniversiteit Groningen naar de positie van kinderen in het vreemdelingenrecht", die gevoegd werd bij de aanvraag op grond van artikel 9bis, met de titel "De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet" door Dr. M.E. Kalverboer, Drs. A.E. Zijlstra, laat op dat vlak geen twijfel:

"Gedwongen uitzetting naar het land van herkomst is vrijwel altijd schadelijk voor de ontwikkeling van het kind. De ernst van de schade hangt af van de individuele omstandigheden persoonlijke eigenschappen van het kind. Verschillende factoren zijn van invloed op de ernst van de te verwachten schade".

Twee van de factoren die worden genoemd zijn duur van het verblijf, "[h]oe langer het kind in Nederland verblijft, hoe groter de kans op schade bij gedwongen migratie. Deze schade hangt samen met verschillende factoren die in de overige punten nader worden toegelicht", en "[d]e conditie waarin de ouders van het kind verkeren". "Zijn de ouders in lichamelijk en psychisch opzicht gezond en evenwichtig, dan zijn ze beter in staat het kind te beschermen tegen de vaak slechtere ontwikkelingsomstandigheden waarin het kind in het land van herkomst terecht komt. Indien er sprake is van (psychiatrische) persoonlijke of relatieproblematiek, dan komen de ouders aan opvoeding, verzorging en bescherming van het kind in het land van herkomst veel minder toe. Deze kinderen moeten zichzelf verzorgen en opvoeden. Het is belangrijk hierbij oog te houden voor het feit dat de ouders van deze kinderen veelal gedwongen zijn geweest te migreren vanuit het land van herkomst en dat de dreigende uitzetting wederom een gedwongen migratie betekent. Uit onderzoek blijkt dat mensen een hoger niveau van stress ervaren voorafgaand aan het vertrek als de migratie onvrijwillig is."

Dit toont aan, mede gelet op de psychische problematiek van beide ouders, het feit dat de kinderen 9 en 13 waren voor ze vertrokken zijn en hier hun ganse leven hebben opgebouwd in een precaire situatie, het risico op schade erg groot is.

De studie wijst qua gevolgen van gedwongen terugkeer na vijfjaar bij 6-12 jarigen uit dat de gedwongen terugkeer vanuit het hoger belang van het kind vrijwel nooit acceptabel is gelet op het feit dat de identificatie van de kinderen in sociale verbanden groter is met vriendjes, klasgenoten en schoolomgeving dan met de ouders:

"Zes- tot twaalfjarigen hebben steeds meer bindingen met het gastland Nederland. De opvoeding door de ouders wordt steeds meer aangevuld met beïnvloeding en opvoeding vanuit de samenleving. Hierdoor wordt de invloed van ouders op het ontwikkelingsproces van de kinderen kleiner, terwijl die van de samenleving groter wordt. Kinderen in de basisschoolleeftijd brengen meer tijd door met leeftijdsgenoten en met hun juf of meester dan met hun ouders. Hierdoor zijn ze ingebed in de samenleving en cultuur en is er compensatie voor de soms niet optimale opvoeding die deze kinderen genieten. Vanaf de leeftijd van ongeveer tien jaar wordt de identiteitsontwikkeling steeds belangrijker, deze is gekoppeld aan de ontwikkeling van de taal. De meeste asielzoekerskinderen spreken na een paar jaar vloeiend Nederlands en deze taal vormt als het ware het fundament van hun identiteit. De kinderen gaan deel uitmaken van een sociale groep, spiegelen zich hieraan. Ze ontwikkelen een toekomstperspectief en een Westerse identiteit en zijn gewend aan de omgangsvormen in de Nederlandse samenleving. Ze leven in een cultuur waarin er vrijheid van meningsuiting is en waar ze zich bijvoorbeeld als meisje vrij kunnen bewegen, iets wat in een aantal landen van herkomst geen vanzelfsprekendheid is.

Problemen die kinderen in Nederland ervaren en verwachtingen in het land van herkomst In Nederland doen de volgende problemen bij kinderen van deze leeftijd zich specifiek voor:

- Er kan sprake zijn van parentificatie. Sommige ouders zijn niet in staat kinderen liefde en leiding te geven vanwege de eigen problematiek. De oudste kinderen in deze leeftijdscategorie nemen de opvoeding en verzorging van jongere kinderen op zich wat hun eigen ontwikkeling in de weg staat.
- De kinderen hebben vaker ontwikkelingsproblemen - zoals bijvoorbeeld hechtingsstoornissen - op verschillende levensgebieden dan Nederlandse kinderen.
- De kinderen zijn ingeburgerd en geworteld in de Nederlandse samenleving en zullen zich vaak een vreemde voelen in het land van hun ouders. De vaardigheden die ze met betrekking tot het volbrengen van verschillende de ontwikkelingsstaken in Nederland hebben ontwikkeld, zoals het leren van de taal en de cultuur en het opbouwen van een sociale identiteit, gaan verloren als zij in het land van herkomst opnieuw moeten beginnen.
- De meeste kinderen zijn Nederlandstalig en hebben onderwijs genoten in het Nederlandse onderwijsstelsel. Het onderwijs is in het land van herkomst sluit vaak niet aan op het ontwikkelings- en functioneringsniveau van het kind. Indien een Westers kind bijvoorbeeld emigreert naar een Arabisch land, zullen de ouders doorgaans kiezen voor een internationale school om de aansluiting zo goed mogelijk te waarborgen. Van dergelijke mogelijkheden is voor asielzoekerskinderen geen sprake. Omgang met leeftijdsgenoten wordt bemoeilijkt vanwege de verschillen in cultuur en achtergronden

• De meeste kinderen uit deze leeftijdsgroep voelen zich (afgewezen) Nederlands. Ze hebben bewust de vele verplaatsingen in Nederland meegemaakt. Snappen niet waarom hun positie anders is dan die van Nederlandse kinderen. Willen er gewoon bijhoren. Het vergt van deze kinderen grote aanpassingen wanneer ze worden weggestuurd en het is in vele opzichten schadelijk voor hun (persoonlijkheids) ontwikkeling.

Wanneer is gedwongen uitzetting van deze groep kinderen acceptabel?

Vrijwel nooit Op de eerste plaats moeten de noodzakelijke voorwaarden voor ontwikkeling voor het kind en diens gezin, zoals ook genoemd bij de 0- tot 5-jarigen, in het land van herkomst aanwezig en beschikbaar zijn, wil terugkeer acceptabel zijn. Het kind moet zich echter aanpassen aan een nieuwe situatie en condities, en heeft in Nederland al een veel ontwikkelingstaken volbracht waarmee het in het land van herkomst weer vrijwel geheel opnieuw zou moeten beginnen. Bovendien is de kans dat de genoemde voorwaarden voor asielzoekerskinderen in het land van herkomst aanwezig en beschikbaar zijn, vrijwel nihil. Gedwongen uitzetting na vijf jaar is daarom niet acceptabel en schadelijk, (eigen onderlijning)."

Verwerende partij stelt dat deze studie algemeen is, maar het risico wordt voor verzoekende partij concreet gemaakt qua leeftijdscategorie en verblijfsduur hier, en situatie van de ouders. Daarbij ziet verwerende partij over het hoofd dat de vraag naar het hoger belang van de betrokken kinderen een onderzoeksplicht met zich meebrengt voor haar, niet voor verzoekende partij. Het is aan verwerende partij om dit onderzoek te voeren. Verzoekers kunnen enkel hun medewerking verlenen, hun participatie, en studies en tools aanreiken.

Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregule. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T. Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

Verwerende partij lijkt steevast over het hoofd te zien dat verzoekende partij jarenlang heeft moeten procederen in functie van haar verzoek om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw. Verwerende partij is op de hoogte van de psychische problemen van de ouders, maar brengt dit niet in rekening hoewel het essentieel is om de impact van een terugkeer voor E. in kaart te brengen.

Ook waar verwerende partij stelt dat niet met attesten wordt aangetoond dat G. H. ernstig ziek is kan zij niet gevolgd worden. Verwerende partij heeft alle attesten terzake die zijn situatie in beeld brengen en aantonen dat hij niet kan werken en het gezin gebukt gaat onder zijn aandoening. Volgens verwerende partij zijn het 'loutere beweringen' terwijl zij nota bene zelf de aanvragen al ontvankelijk heeft verklaard.

De psychiatrische problematiek en de gezinslast die dat met zich meebrengt maakt net een fundamenteel element uit in de aangevoerde buitengewone omstandigheden die een verzoek tot verblijfsmachtiging vanuit België toelaatbaar maken.

Verwerende partij is er niet in geslaagd hier rekening mee te houden en schendt de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en het hoger belang van E. als kind, alsmede het recht op een privéleven van verzoekende partij."

3.2. Verzoekers voeren verder de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met

redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede bestreden beslissing(-en) wordt telkens verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet: het in het Rijk verblijven zonder de houder te zijn van de in artikel 2 vereiste documenten, en de gemachtigde specificeert dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum. Verzoekers betwisten dit niet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekers bekritisieren de bestreden beslissingen inhoudelijk en voeren dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland."

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Verzoekers geven naast een theoretische uiteenzetting waarin zij aangeven dat de bestreden beslissing naar hun mening niet gemotiveerd is, zeker niet afdoende, aan dat geen of onvoldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak gevoerd werd. Zoals hoger aangegeven, wordt in de eerste bestreden beslissing in tegenstelling tot hetgeen verzoekers aangeven, wel degelijk uiteengezet om welke redenen de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Concreet betwisten verzoekers vooreerst dat het onbegrijpelijk is dat de eerste bestreden beslissing wel verwijst naar de korte duur van de gevoerde asielpcedure maar niet naar de lange duur van de procedure die volgde op hun aanvraag om machtiging tot verblijf, gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst naar punten 1.3, 1.4, 1.6 tot en met 1.14, 1.16 tot en met 1.18. Hieruit blijkt dat de eerste en derde aanvraag tot medische regularisatie op korte termijn zijn behandeld en de tweede aanvraag enkele jaren duurde zonder dat kan vastgesteld worden dat deze duur kennelijk onredelijk was, mede gelet op het aantal aanvragen die de Dienst Vreemdelingenzaken moet behandelen. Geen enkele aanvraag leidde tot een positief resultaat voor verzoekers. Verzoekers kunnen de verwerende partij niet verwijten de duur van deze tweede aanvraag niet in rekening te brengen of hierover niet te motiveren. Verzoekers hebben deze grief niet opgeworpen in hun aanvraag. Hieruit kan geen besluit tot onzorgvuldig gedrag of onvoldoende motivatie geventileerd worden. Wel maakten zij gewag van de lange verblijfsduur in België sedert 2012. Hierop antwoordt de verwerende partij kennelijk redelijk dat de asielpcedures kort waren en dat verzoekers konden weten dat zij het land moesten verlaten, getuige waarvan de verschillende bevelen al zijn uitgereikt. Het gegeven dat één van de vele aanvragen die verzoekers indienden drie jaren geduurd heeft, is niet derwijze lang dat verzoekers uit deze duur rechten kunnen putten. Temeer geen enkele ingediende aanvraag enig positief resultaat opleverde voor verzoekers. Het motief: “*We wijzen er op dat de asielpcedure van betrokkenen slechts twee maanden voor de eerste en zes maanden voor de tweede geduurd heeft, en*

dat het betrokkenen zelf zijn die hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied nodeloos gerek hebben en dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied” vindt steun in het administratief dossier en is correct in dit geval. Verder merkt de bestreden beslissing terecht op dat een lang verblijf betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar deze omstandigheid in dit geval niet duidelijk maakt dat het een bijzonder moeilijke situatie betreft die de indiening van de aanvraag in het herkomstland verhindert.

Verder blijkt duidelijk uit de gehele lezing van de bestreden beslissingen dat met een tijdelijke scheiding bedoeld wordt dat zij voor het indienen van de aanvraag in het buitenland tijdelijk gescheiden worden, niet van elkaar, maar van de Belgische samenleving. De verwijzing in de bestreden beslissing naar arresten van het EHRM, al dan niet dienstig, kunnen in dit geval niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwijzing naar het arrest *Gul en M.E.* en naar rechtspraak van de RvS, zo al niet dienstig, moeten aanzien worden als overtoellig, wat het aspect van gescheiden familieleden betreft. In dit geval wordt de eenheid van het gezin behouden nu alle verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat een schending van het privéleven van verzoekers werd onderzocht.

3.3. Verzoekers betogen dat artikel 8 van het EVRM en artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) zijn geschonden. Naast een theoretische uiteenzetting over deze bepalingen (ondermeer over ook de positieve verplichting die op een lidstaat kan rusten), met verwijzing naar arresten van het EHRM, verwijten verzoekers de bestreden beslissingen geen rigoureuus onderzoek te verrichten over hun privéleven.

Verzoekers betwisten dat de aangehaalde elementen die hun lang verblijf in België betreffen en hun integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden beschouwd. In het kader van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van de kinderen kan deze stelling niet aanvaard worden.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De eerste bestreden beslissing stelt concreet over de toepassing van deze bepalingen:

“Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Armenië, met name de maternale grootouders, de paternale grootmoeder en minstens één oom langs vaderszijde. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkenen regelmatig contact hebben met deze familieleden. Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis blijkt dat mevrouw reeds jarenlang vrijwilligerswerk doet en binnen deze groep zeer geliefd is en zeer actief. Er worden zeer veel getuigenverklaringen voorgelegd die de sociale banden van het gezin in België onderstrepen. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Hun raadvrouw haalt aan dat artikel 8 en artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van een hogere rechtsorde zijn en dat de toepassing van artikel 9bis volledig conform deze hogere rechtsnormen moet zijn en dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet en dat steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval dient te worden onderzocht. De raadvrouw verwijst naar verschillende uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die in haar rechtspraak criteria heeft ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging gemaakt is, met name EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81; EHRM 28 november 1996, nrs. 21702/93; EHRM 19 februari 1996, nrs. 23218/94; EHRM 28 juni 2011, nrs. 55597/07, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99; EHRM 30 juli 2013, nr. 33196/10; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, EHRM 4 december 2012, nr. 319656/05; EHRM 4 december 2012, nr. 417017/09 en EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12. Echter, uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er een redelijke afweging gemaakt werd. We wijzen er nogmaals op dat betrokkenen nog verschillende naaste familieleden hebben in Armenië, waaronder de maternale grootouders, de paternale grootmoeder en een paternale oom waarmee zij regelmatig contact hebben. Verder hebben betrokkenen én hun kinderen lange tijd in Armenië verbleven, namelijk 34 jaar voor mevrouw en mijnheer, E. bracht zijn eerste negen levensjaren door in Armenië en zijn broer N. 13 jaar. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij geen familie, vrienden en kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst en dat zij niet terug

opgenomen kunnen worden binnen hun ruimer familiaal kader waar zij vrijwel hun hele leven deel van uitmaakten. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen onredelijk is.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen, zoals vervat in artikel 24(2) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder verwijzen verzoekers in dit kader op de negatieve impact op de psyche van hun minderjarige zoon bij een terugkeer, impact die desastreus zou zijn. Verder wijzen ze erop dat artikel 24.2 van het Handvest en het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebrengen en dat er een redelijke belangenafweging dient plaats te vinden. Ze verwijzen nog naar de Algemene conclusie nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité.

Echter, we merken op dat betrokkenen zeven jaar geleden zelf de keuze maakten om hun beide kinderen uit hun bekende omgeving te halen om naar België te komen, dat de kinderen uit hun vertrouwde schoolomgeving werden gehaald en dat al hun sociale banden onderbroken werden om naar België te komen. Betrokkenen verduidelijken niet waarin deze situatie verschilt van de huidige situatie waarin zij tijdelijk terug moeten keren naar Armenië. De sociale banden van de kinderen met Armenië zijn niet minder hecht dan deze met België, zo hebben zij in Armenië nog naaste familieleden terwijl ze in België geen familieleden hebben, van beide kinderen mag aangenomen worden dat zij voor hun komst naar België scholing genoten in Armenië, beide kinderen hebben ook langer in Armenië geleefd en gewoond dan in België. Betrokkenen maken het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Armenië het belang van hun kinderen schaadt en dat hun kinderen in Armenië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader.

Betrokkenen verwijzen naar een aantal concrete factoren waarmee het EHRM volgens het Hof van Justitie rekening dient te houden, namelijk de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van het kind in het bijzonder de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de taalkundige en culturele context in dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is en tenslotte het aanpassingsvermogen van de kinderen. Niettegenstaande het feit dat hun minderjarige en meerderjarige zoon banden met België opbouwden gedurende hun verblijf (met name het feit dat de oudste zoon hier een partnerrelatie zou hebben, dat er verklaringen van leerkrachten en begeleiders worden voorgelegd en dat E. in een voetbal – en bokscub zit) merken we op dat zij ook met Armenië banden hebben. Beide kinderen zijn geboren in Armenië en brachten er een groot deel van hun kindertijd voor, E. negen jaar en N. dertien jaar. Dit veronderstelt dan ook dat beide kinderen reeds scholing genoten hebben in Armenië en dus onderwijs genoten hebben in de Armeense taal. Gezien de asielprocedure van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name hechte familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Armenië, nadat zij eerst al in staat bleken te zijn zich aan te passen aan het leven in België. Wat betreft de verwijzing naar de algemene conclusie nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité waarnaar betrokkenen verwijzen om aan te halen dat het in het geval van E. duidelijk zou zijn dat zijn fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling hier op het grondgebied heeft plaatsgevonden met intensieve begeleiding van ouders, burens, leerkrachten, kennissen en vrienden. Ze verwijzen naar de bijgevoegde stukken die zouden aantonen dat hij hier een breed netwerk heeft opgebouwd. Echter, we merken op dat betrokkenen het niet aannemelijk maakt dat E. in Armenië zijn fysieke, geestelijke, spirituele, psychologisch en sociale ontwikkeling niet kan verderzetten en dat hij in Armenië niet bijgestaan kan worden door zijn ouders, door burens, leerkrachten, kennissen of vrienden en dat hij in Armenië niet zou kunnen voetballen of boksen of dat hij in Armenië geen lid zou kunnen worden van sportverenigingen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kind geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen verwijzen verder naar een Nederlandse studie van drs. Kalverboer en Zijlstra waaruit zou blijken dat na een verblijf van vijf jaar of langer in Nederland, kinderen psychische en psychologische schade zouden lijden in geval van een terugkeer naar het land van herkomst., dat er vrijwel altijd een sprake zou zijn van een ontwikkelingsbreuk, dat de kinderen een groot verlies zouden lijden omdat het

perspectief in het land van herkomst doorgaans somber is, de kans op ontwikkeling in het land van herkomst zou dan ook zeer klein zijn door deze identiteitsbreuk die optreedt en in de afwezigheid van ontwikkelingsmogelijkheden. Echter, we merken op dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van mogelijke psychische en psychologische problemen en van een identiteitsbreuk met ontwikkelingsschade bij kinderen die terugkeren naar hun land van herkomst na meer dan vijf jaar verblijf, niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van betrokkenen effectief deze schade zullen oplopen. Dus hoewel de bronnen melding maken van opgelopen schade bij kinderen die terugkeren, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de kinderen van verzoekende partijen een reëel risico zouden lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De raadvrouw van betrokkene verwijst naar de conclusie van Advocaat-Generaal P. Cruz Villalon van 21 februari 2013 in zaak C-648/11 waarin wordt gesteld dat de Dublin II verordening conform het hoger belang van het kind uitgelegd dient te worden en dat dit procedurele gevolgen schept bij de beoordeling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Hun raadvrouw wijst er op dat dit dan ook a fortiori geldt voor een nationale wetsbepaling, en dat de Advocaat-Generaal stelt dat de medewerking van het kind vereist is en dat dit zijn aanwezigheid op het grondgebied vooronderstelt. De verplaatsing van een minderjarig kind naar de Belgische ambassade in zijn land van herkomst is volgens hun raadvrouw een onnodige verplaatsing waarvan niet kan worden ingezien hoe die in hun belang zou kunnen zijn. Dit arrest stelt verder dat een procedure niet langer mag duren dan strikt noodzakelijk en niet nodeloos gerecht mag worden.

We wijzen er op dat de asielprocedure van betrokkenen slechts twee maanden voor de eerste en zes maanden voor de tweede geduurd heeft, en dat het betrokkenen zelf zijn die hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied nodeloos gerecht hebben en dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten hun kinderen bewust opgroeien in deze precaire situatie.”

Deze motieven zijn redelijk en vinden steun in het administratief dossier. De bestreden beslissing bespreekt uitvoerig de elementen van het privéleven van verzoekers en maakt melding van de liefdesrelatie die het kind N. heeft in België. Door te stellen dat er een opgebouwd privéleven van zeven jaren is, de jongste zoon in België geboren is, de oudste zoon een relatie en toekomst heeft in België en te verwijzen naar de medische problemen van G., weerleggen zij niet de correctheid van de motieven in de eerste bestreden beslissing die stellen dat verzoekers, meer bepaald dat de ouders langer verbleven in het herkomstland dan in België, dat niet duidelijk wordt gemaakt op welke wijze het belang van de kinderen wordt geschaad, dat de kinderen E. en N. ook banden hebben met het herkomstland, er een groot deel van hun kindertijd doorbrachten (E. tot negen jaar en N. tot dertien jaren), scholing aldaar genoten, hechte familiebanden hebben en er geenszins aangetoond is dat de kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen, vrienden maken of nog hebben en sportactiviteiten kunnen doen en schoollopen. Bovendien blijkt uit de geciteerde motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk dat werd ingegaan op de concrete elementen, aangevoerd door verzoekers in hun aanvraag. Verder is het in het belang van de kinderen dat deze hun ouders volgen, zoals de eerste bestreden beslissing opmerkt. Er blijkt niet dat verzoekers aantonen dat het opgebouwde privéleven niet even goed in Armenië ook kan opgebouwd worden, temeer aldaar hechte familieleden en ongetwijfeld ook vrienden en kennissen aanwezig zijn, ook voor de kinderen die school hebben gelopen in Armenië. De eerste bestreden beslissing beantwoordt ook correct en kennelijk redelijk de wetenschappelijke studies naar waar verzoekers verwezen.

Ter terechtzitting merkt de Raad op dat er geen spoor is in het administratief dossier dat het jongste kind in België is geboren. De advocaat van de verzoekende partijen vermoedt dat het om een materiële vergissing in het verzoekschrift gaat. Blijkens het administratief dossier blijkt niet dat het jongste kind in België is geboren. Integendeel, dit kind is naar België gekomen toen het de leeftijd van negen jaar had.

Verder kan er verwezen worden naar het arrest van de Raad met nr. 218 324 van 19 maart 2019 waarin vastgesteld werd dat er geen medische gronden voorhanden zijn die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan en verzoekers ook geen andere medische gronden aantoonde dan deze behandeld in het kader van hun medische regularisatieaanvraag. Dit arrest heeft ook het beroep, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2018, verworpen.

Waar verzoekers verwijzen naar het gebrek aan het schorsend karakter van de eerste bestreden beslissing, tonen zij geen belang bij deze grief, nu zij zich nog in België bevinden. De verwijzing naar de opinie van de rechter Pinto de Albuquerque en het arrest *De Souza* van het EHRM is in dit geval niet dienstig. De eenheid van familie blijft ook bewaard. In de mate dat verzoekers stellen dat zij in het herkomstland geen beroep kunnen doen op artikel 8 van het EVRM of artikel 24.2 van het Handvest, is dit niet dienstig. In het kader van dit geschil acht de Raad deze bepalingen niet geschonden. Overigens wordt erop gewezen dat het voorwerp van de eerste maatregel een gunstmaatregel is en geen recht op verblijf creëert. In dit geval heeft de verwerende partij een reële toepassing van artikel 8 van het EVRM gedaan.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het voorgaande, worden *in casu* geen hinderpalen aangetoond. Verzoekers beweren onjuist dat hen gevraagd wordt afstand te doen van hun privéleven. Het privéleven werd afgewogen in de eerste bestreden beslissing en er werd besloten dat een normaal privéleven ook kan plaatsvinden in het herkomstland waar een aanvraag op grond van artikel 9*bis* kan worden ingediend, zodat er kan geoordeeld worden over de gegrondheid van de voorgehouden elementen. Niets wijst erop dat de terugkeer van verzoekers om aldaar een aanvraag in te dienen hun terugkeer definitief maakt. Verzoekers mogen er niet vanuit gaan dat vele jaren in illegaal verblijf, verkregen door herhaaldelijke aanvragen in te dienen die telkens leidden tot een negatief resultaat, resulteren in dit geval op een recht op verblijf.

De grief dat: *“Het is een bijzonder onstabiele omgeving met enorm veel uitdagingen. E. en N. hebben hier school gelopen, de taal geleerd, een leven opgebouwd, hun identiteit ontplooid, sociale banden aangegaan, et cetera. E. is maar tot het tweede leerjaar naar school gegaan in Armenië. Hij kan de taal niet schrijven. Uw Raad heeft al beslist dat wanneer de kinderen in hun herkomstland geen onderwijs kunnen genieten omdat zij de geschreven taal niet machtig zijn, het bestuur zich niet kan beperken tot een loutere motivering zonder na te gaan of het niet kennen van de geschreven taal van aard is dat het een terugkeer naar het land van oorsprong onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt (RvV, 16 juni 2015, nr. 147.814; en RvS, 6 augustus 2015, nr. 11461). Ook nog zou het volgens Uw Raad ook kennelijk onredelijk zijn om bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden voorbij te gaan het feit dat het jongste kind van de vreemdeling die een verblijfsmachtiging aanvraag enkel onderwijs gevolgd heeft in de Nederlandse taal en om aan te nemen dat dat kind voor de duur van de behandeling van de in het buitenland ingediende aanvraag verder onderwijs in dat land zal kunnen volgen (RvV 20 juni 2016, nr. 170 111).*

Dit heeft een enorme impact op het hoger belang van E. bij een terugkeer naar Armenië en verwerende partij blijft in gebreke om dit te onderzoeken.”, is niet ernstig, temeer de kinderen de taal, het Armeens, kennen en aangenomen kan worden dat zij ook de geschreven taal kennen omdat zij in Armenië ook gedurende vele jaren schoolliepen. Verzoekers tonen niet aan, ook voor de kinderen niet, dat hun hoger belang vergt dat zij hun privéleven enkel in België kunnen verderzetten. Tot slot merkt de Raad op dat de minderjarige kinderen de administratieve situatie volgen van hun wettelijke vertegenwoordigers, hetgeen in het belang is van de kinderen. Verder tonen verzoekers niet aan dat het niet in het belang is van het meerderjarig kind het gezin, dus ook met diens broer, te volgen en niet opweegt tegen de jonge relatie die deze heeft met een vriendinnetje alhier.

Waar verzoekers verwijzen naar de conclusie van de Advocaat-Generaal Cruz in de zaak C-648/11, kan het volgend motief van de eerste bestreden beslissing gevolgd worden:

“De raadvrouw van betrokkene verwijst naar de conclusie van Advocaat-Generaal P. Cruz Villalon van 21 februari 2013 in zaak C-648/11 waarin wordt gesteld dat de Dublin II verordening conform het hoger belang van het kind uitgelegd dient te worden en dat dit procedurele gevolgen schept bij de beoordeling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Hun raadvrouw wijst er op dat dit dan ook a fortiori geldt voor een nationale wetsbepaling, en dat de Advocaat-Generaal stelt dat de medewerking van het kind vereist is en dat dit zijn aanwezigheid op het grondgebied vooronderstelt. De verplaatsing van een minderjarig kind naar de Belgische ambassade in zijn land van herkomst is volgens hun raadvrouw een onnodige verplaatsing waarvan niet kan worden ingezien hoe

die in hun belang zou kunnen zijn. Dit arrest stelt verder dat een procedure niet langer mag duren dan strikt noodzakelijk en niet nodeloos gerecht mag worden.

We wijzen er op dat de asielprocedure van betrokkenen slechts twee maanden voor de eerste en zes maanden voor de tweede geduurd heeft, en dat het betrokkenen zelf zijn die hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied nodeloos gerecht hebben en dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten hun kinderen bewust opgroeien in deze precaire situatie.

Verder wijzen we op op het feit dat het aangehaalde arrest betrekking heeft op de asielprocedure van een minderjarige die meer dan zeven geduurd heeft. Dat is hier manifest niet geval, beide asielaanvragen van betrokkenen werden binnen een meer dan redelijke termijn behandeld. Het gaat hier dus niet om een gelijkaardig geval, integendeel. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet op dit arrest beroepen als buitengewone omstandigheid.”

De redenering van de conclusie van de Advocaat-Generaal kan niet naar analogie toegepast worden in het kader van een aanvraag gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verleent een gunstmaatregel, terwijl de zaak C-648/11 van het Hof van Justitie handelt over een asielprocedure. Bovendien gaat het over een tijdelijke terugkeer voor zover verzoekers voldoende gegronde elementen kunnen aanvoeren. De verwerende partij merkt correct op dat deze verwijzing niet dienstig is omdat verzoekers zelf hun aanwezigheid in het Rijk voor de meeste jaren van hun verblijf nodeloos gerecht hebben. Zoals eerder gesteld hebben verzoekers herhaaldelijk aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend. Hun verblijf in België is hoofdzakelijk illegaal zodat zij mede een lang precair verblijf hebben georganiseerd. Terzake verwijst de Raad ook naar artikel 24.3 van het Handvest dat vooropstelt dat de contacten en banden met de ouders de rechten van de kinderen uitmaken, tenzij het ingaat tegen de belangen van de kinderen, wat in dit geval niet blijkt.

Waar verzoekers naar een studie van Kalverboer en Zijlstra verwijzen, merkt de verwerende partij correct op dat in dit geval niet is aangetoond dat de kinderen een “onherstelbare” schade zouden oplopen, nu zij in het herkomstland tal van naaste familieleden hebben, vroeger in Armenië schoolliepen en geen reden is aangetoond waarom zij de sociale relaties niet kunnen heropbouwen of verderzetten in het herkomstland. Bovendien is er geen sprake van een gedwongen uitvoering: verzoekers kunnen op vrijwillige wijze uitvoering geven aan de bevelen. Er wordt nog opgemerkt dat beide kinderen ouder zijn dan 12 jaar en het kind N. al meerderjarig is. Verzoekers laten na deze studie te concretiseren en toe te passen op hun geval. In dit geval kunnen verzoekers niet ernstig voorhouden dat er geen grondig onderzoek is geweest, rekening houdend met de voorgelegde stukken en argumenten. Deze studie is zeer algemeen. Zo zijn de kinderen geen ‘asielzoekerskinderen’ minstens sedert 2013 en blijkt niet dat de scholing niet zou kunnen verder gezet worden en dienen de kinderen niet geheel opnieuw aan een leven te beginnen vermits zij, wat N. betreft tot op 13 jaar en het jongste kind tot diens 9 jaren, aldaar woonden en hun leven uitbouwden en de familieleden in Armenië verblijven, en zij geen familieleden in België hebben.

Verzoekers tonen evenmin aan dat de hierboven weergegeven motieven van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en artikel 24.2 van het Handvest onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Verzoekers zijn niet ernstig waar zij voorhouden dat geen enkele motivering over artikel 8 van het EVRM en hun privéleven terug te vinden is in de bestreden beslissingen.

3.4. De schending van de door verzoekers aangehaalde beginselen van behoorlijke bestuur en de bepalingen is niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN